

חינוך לחיים

פרשת חוקת

"המה מי מריבה" - מפרשי התורה מתלבטים להסביר את החטא והיקפו ביחס לגודל העונש. כמו כן מקשים הלא בעת שיצאו ישראל ממצרים והגיעו לרפידים ולא היה בנמצא מים, רבו עם משה, "ויצעק משה אל ה' ... מה אעשה לעם הזה", ותשובת ה': "קח אתך מזקני ישראל ומטך ... והכית בצור ויצאו ממנו מים ושתה העם". הוזה אומר שההכאה כשלעצמה אין בה משום חטא כה גדול, ומדוע העונש הוא כה גדול – "לכן לא תביאו את העם הזה", וכו'!?

טובי המחנכים מתלבטים בבעיית חינוך הילד והנוער כיצד לעשותו לבן אדם מתאים, טוב ורצוי לחברה ולציבור. שתי שיטות קיימות בחינוך:

שיטה אחת האומרת כי בלב הילד פנימה גנוזים כוחות טובים, פוריים וצריכים לעשות הכל כדי לעורר את הכוחות הנרדמים של הילד ולהוציאם לאור. דבר זה ניתן על ידי הדרכה מתאימה והבלטת הדברים החיוביים שבחברה ולהצביע על השלילים ותוצאותיהם. כל זה צריך להיעשות בדרכי נועם, בחינוך והסברה ולא במקל ורצועה שהם אמנם מפחידים את הילד אך אינם מחנכים. פחד והטלת מרות מביאים לפעמים תוצאות הפוכות ומרחיקות לכת.

מאידך ישנה שיטה האומרת שאמנם קיימים כוחות פוריים בנפש הילד, אך יצר לב האדם רע מנעוריו וכבר בשנותיו הראשונות רואים אצל הילד את יצר ההשתלטות וההתרברבות וכדי להתגבר על יצרים חזקים אלה אין לסמוך על החינוך וההסברה בלבד, אלא יש צורך בכח ההרתעה – המקל והרצועה וכדברי שלמה המלך במשלי: "חושך שבטו שונא בנו", וכדברי המדרש שכל המונע בנו מהמלקות, סוף בא לתרבות רעה ושנאהו.

למדים אנו שלכל שיטה לקויים ופגמים, אולם ברור שאפילו הגורסים שיש להשתמש במקל ורצועה מודים שלא תמיד מותר ואפשר לנקוט באמצעים אלו. שיטה זו כוחה יפה כל עוד הילד קטן ואינו מבין שפה אחרת מאשר שפת המקל, אולם כשהילד הולך ומתבגר צריך לחנכו בדרכי נועם והסברה ואם משתמשים אז במקל חובלים מביאים לכל מיני תוצאות המתנקמות בהורים עצמם.

בצאת ישראל ממצרים היו בני ישראל בחינת ילדים וכבר התחיל להתבלט נגע הפלגנות ודברי הריבות, אז עדיין הייתה אפשרות להשתמש בשיטה של "והכית בצור", אולם משהתבגר העם אחרי ארבעים שנות נדידה במדבר והיה עומד על סף הכניסה לארץ כשהמשימה העומדת לפניו היא לכבוש, לנחול ולהנחיל את הארץ, דורשת התקופה – "ודברתם אל הסלע" – לדבר ללא הרף עד שיצליחו להוציא את מימיו, וכשמחליפים את היוצרות, הרי זה מתנקם במחנך ובמתחנך, ולכן המסקנה היא: "לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם".

גם בדורנו קיימת עדיין אבן גדולה על פי הבאר המעכבת את המים המסמלים תורה וחכמה, שפע ברכה והצלחה. אין עצה אלא לדבר אל הסלע, להשפיע ולחנך ומאמינים אנו שבסופו של דבר "ונתן את מימיו".

שמעו נא המורים המן הסלע הזה נוציא לכם מים" - אמר להם המורים, סרבנים לשון יוני. שוטים מורים את מוריהם. שואל רבי יהושע טרונק מקוטנא, למה השתמש משה בלשון יוונית, וכי חסר היה ביטוי בלשון הקודש? וההסבר הוא, בחכמה האלוקית, בידיעת והבנת התורה, הדורות הולכים ומתמעטים "אם הראשונים כבני אדם - אנו כחמורים" (שבת קי"ב:). אבל בחכמה יוונית, במדעי הטבע והעולם, נראה ההיפך, המדעים מתפתחים ומתקדמים בכל דור ודור. חכמת התורה אין מקורה משכל אנושי, כי "משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע", ולכן כל כמה שמרחקים מהמעמד הנעלה הזה, מתרחקים מהשורשים. לא כן חכמות הטבע שמקורה מהשכל האנושי שמתפתח והולך בכל דור, שבהם יכול להיות שהתלמידים האחרונים עולים על הראשונים ומורים את מוריהם. ולכן אמר משה "שוטים מורים את מוריהם", התנהגות כזאת, ללמד את המורים, הולמת חכמה יוונית, לא חכמת התורה.

לע"נ אבי מורי ר' חיים ב"ר ישעיהו ז"ל

משה בירנבוים - birmoshe@gmail.com